

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

24 april 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over afgedankte voertuigen	1
Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over groendaken	3
Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de mogelijke aankoop van natuurgebieden in gewezen militaire domeinen	5
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de betrokkenheid van de Vlaamse overheid bij het federale onderzoek naar dioxine in scharreleieren en het opstellen van beleidsaanbevelingen	7
Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verhouding tussen de Vlaamse Regering en de vzw Koninklijk Instituut voor het Duurzaam Beheer van de Natuurlijke Rijkdommen en de Bevordering van de Schone Technologie (KINT)	9
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de polders en wateringen	11

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over afgedankte voertuigen

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, in het kader van een duurzaam leefmilieu moet er goed nagedacht worden over hoe we omspringen met afgedankte wagens. Anno 2006, en waarschijnlijk ook in 2007, halen we nog niet het vooropgestelde doel van 85 percent nuttige toepassing. We kunnen dus zeker beter. Zo kunnen we op het vlak van storten nog bijkomende inspanningen leveren. Nog 19 percent wordt nog altijd gestort. Sterker nog, er wordt evenveel gestort als er wordt hergebruikt.

Volgens de sector kan dit teruggebracht worden tot twee elementen. In de eerste plaats zijn er de shredders. De huidige berekeningsmethode heeft al heel wat voeten in de aarde gehad. De resultaten van de shredderproef zouden duidelijkheid moeten brengen over de mogelijkheden. Tot op vandaag heb ik die nog niet gezien.

Ongeacht het resultaat ben ik ervan overtuigd dat de shredders beter kunnen doen dan nu het geval is, namelijk 75 percent recyclage en 25 percent storten. Desalniettemin zal het niet voldoende zijn om de 85 percent, en in een latere fase de 95 percent nuttige toepassing te halen. Mijns inziens moet het percentage hergebruik hiervoor verder omhoog. Dat is meteen ook de tweede reden waarom nog steeds maar 81 percent gehaald wordt.

Deze te lage graad aan hergebruik kan men opsplitsen in twee delen. Eerst en vooral moeten er meer afgedankte voertuigen bij de erkende centra terecht komen. De handhaving van Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) speelt hierbij een zeer grote rol. Indien de niet-erkende slopers zich in regel zouden stellen met de huidige wetgeving, zou het absolute aantal verwerkte wrakken spectaculair stijgen. Tevens zou dit extra hergebruik met zich meebrengen. Een aantal van deze slopers doen nu ook al aan hergebruik, maar dit wordt niet geregistreerd omdat ze niet aangesloten zijn bij het beheersorganisme. De registratie van bepaalde slopers en het verdwijnen van niet-reglementaire slopers – de zogenaamde bricoleurs – zal zeker een opsteker zijn voor het imago van de sector.

Ook voor de Vlaamse overheid is hier een belangrijke rol weggelegd. Het merendeel van de bestuurders in

België weet nog altijd niet wat er moet gebeuren met een afgedankt voertuig en laat het nog te veel bij een-der wie achter. Hierdoor blijven illegale sloopactiviteiten verder bestaan en ontsieren vele wrakken vaak het landschap. Soms worden auto's in het midden van een wei achtergelaten. De slopers die wel sterk geïnvesteerd hebben in een duurzame behandeling van wrakken, blijven op die manier in de kou staan en moeten opboksen tegen oneerlijke concurrentie. Dankzij een sensibiliseringscampagne zou de autobestuurder kunnen geïnformeerd worden wat hij met zijn afgedankt voertuig moet aanvangen en wat er verder mee zal gebeuren. Op die manier zal hij veel sneller geneigd zijn zijn voertuig bij een erkende sloper achter te laten.

Om de illegale slopers volledig een hak te zetten, moet volop gewerkt worden aan het Mobivisproject (Mobility Information System). Dat is een stap voorwaarts met betrekking tot de traceerbaarheid van afgedankte voertuigen. Via de koppeling van chassisnummer aan de nummerplaten kan een sluitend systeem ingevoerd worden, dat het mogelijk maakt een waarde te geven aan het vernietigingscertificaat, uitgereikt door erkende slopers.

Vervolgens moet ook de verdeling van de afgedankte wagens correct gebeuren. De huidige situatie is ontoereikend om een optimaal resultaat te behalen. Momenteel hebben enkele van de grote importeurs contracten met enkele shredders, waardoor slechts 28 percent van de wrakken naar de slopers gaan. Via een wisselwerking tussen demonteurs en shredders, kunnen er volgens mij nog veel meer tweedehandse onderdelen gerecupereerd en verkocht worden. Op die manier zal enerzijds een groter hergebruik gerealiseerd worden en anderzijds ook het storten beperkt worden, aangezien de wrakken die vooraf gedemonteerd worden door slopers veel properder en homogener zijn. De shredders kunnen dan wel beweren dat, dankzij hun postshreddertechnologie, ze ook die 85 percent kunnen halen, helemaal zeker is dat niet. Het zal hen heel wat moeite en energie kosten en zorgen voor vervuiling, zeker in vergelijking met de simpele demontage en hergebruik van goede onderdelen. Bovendien gaat volgens VLAREM (Vlaams Reglement op de Milieuvergunning) hergebruik nog altijd boven recyclage.

Ten slotte wil ik het hebben over de impact van de uitgevoerde BBT-studie (beste beschikbare technologie) op de sector. Hierbij was het aangewezen verder te gaan dan puur een evaluatie van de bestaande technieken. Het ware nuttiger geweest ook eens te kijken wat de beste manier zou zijn om een afgedankt voertuig te verwerken.

Mevrouw de minister, zijn de resultaten van de shredderstudie al bekend? Kan het hergebruik verder

gestimuleerd worden? Wordt er met de consument bijkomend gecommuniceerd over het duurzaam beheer van autowrakken? Hoeveel staat het met het Mobivisproject en wat zijn de concrete resultaten? Hoe kan de verdeling van afgedankte voertuigen verder geoptimaliseerd worden? Kan de BBT-studie uitgebreid worden tot de verwerking van afgedankte voertuigen?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer De Klerck, samen met u wacht ik op de resultaten van die shredderstudie. Men heeft me gemeld dat de studie wordt afgerond en dat de resultaten binnenkort beschikbaar zullen zijn. Dat neemt niet weg dat ik nu al kan stellen dat het hergebruik van onderdelen van afgedankte voertuigen zeker nog groeipotentieel heeft.

De milieuwetgeving legt op dat afgedankte voertuigen worden afgeleverd bij een erkend centrum voor depollutie, demontage en vernietiging. De demontage of ontmanteling bestaat uit het ontdoen van mogelijk nuttig toe te passen onderdelen, met inbegrip van vervangingsonderdelen, met het oog op hergebruik.

Erkende centra moeten het onderscheid maken tussen onderdelen van afgedankte voertuigen die ofwel in aanmerking komen voor hergebruik, rekening houdend met de eisen inzake veiligheid of met een eventueel verbod van de constructeur op het in de handel brengen van veiligheidsonderdelen, ofwel niet-herbruikbaar zijn en zoveel mogelijk nuttig toegepast moeten worden, waarbij de voorkeur wordt gegeven aan recyclage.

Anderzijds is de feitelijke demontage van onderdelen en het hergebruik marktgebonden. De vraag naar tweedehandsonderdelen wordt steeds kleiner, terwijl de schrootprijs hoog is. Demontage is arbeidsintensief. Het prijsverschil tussen nieuwe onderdelen en tweedehandsonderdelen is hierdoor beperkt. Bovendien wordt op nieuwe onderdelen meer garantie geboden. Het is moeilijk om als gewestelijke overheid sturend op te treden.

Een toename van het aantal erkende centra zal de registratie van het hergebruik beter in kaart brengen. Op dit ogenblik zijn er in Vlaanderen reeds 72 erkende centra die verantwoordelijk zijn voor de registratie, de depollutie, de demontage en de vernietiging van afgedankte voertuigen.

Dankzij de regelmatige controles op illegale slopers in het Vlaamse Gewest, wordt deze groep aangepakt en neemt het aantal erkende centra gestaag toe. Iedere bezochte illegale sloper wordt voor de keuze gesteld om zich in regel te stellen of om zijn activiteiten stop te zetten. Ter informatie kan ik nog meedelen dat het totale aantal erkende centra in België 92 bedraagt. Daarvan liggen er 72 in Vlaanderen, 3 in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en 17 in het Waalse Gewest.

Zowel de Vlaamse milieuadministratie als het beheersorganisme en de individuele voertuigproducenten, maken gebruik van verschillende communicatiekanalen om de consument in te lichten over de milieuvriendelijke verwerking van afgedankte voertuigen. OVAM stelt op haar website heel wat informatie gratis ter beschikking.

Daarnaast zijn er gedrukte folders die onder meer de milieuwetgeving inzake het correcte beheer van afgedankte voertuigen toelichten. Zowel de website als de brochures vermelden steeds contactpersonen. Naast de gewone dienstverlening via telefoon, fax en e-mail wordt ook al samengewerkt met de VVSG (Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten) om de gemeenten in te lichten over de milieuwetgeving inzake afgedankte voertuigen, en werd een lessenspakket over depollutie en beheer van garageafvalstoffen samengesteld voor het technisch onderwijs van de afdelingen automechanica en carrosserie.

Het Mobivisproject wordt uitgevoerd door de diensten van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer, onder meer door Dienst Inschrijving Voertuigen (DIV). Het Mobivisproject is van bijzonder groot belang, omdat het de mogelijkheid biedt om de traceerbaarheid van voertuigen te verhogen en om de opeenvolgende bezitters van een voertuig beter te identificeren. Men wil daartoe gebruik maken van de elektronische identiteitskaart en van nieuwe technologieën.

Mijn voorganger, Kris Peeters, heeft reeds in maart 2006 bij de toenmalige federale minister van Mobiliteit aangedrongen op participatie in het project. Daarbij werd ook aangedrongen op een uitschrijvingssysteem voor voertuigen waarbij het voorleggen van een certificaat van vernietiging een voorwaarde is voor de definitieve uitschrijving. Zo wordt de laatste houder verplicht om zijn voertuig op een correcte manier uit te schrijven en komt het voertuig in het legale circuit van de erkende centra terecht. Indien het voertuig niet uitgeschreven wordt, blijft de laatste houder jaarlijks autotaks betalen. Het koppelen van een financiële stimulans aan het inleveren van het certificaat van vernietiging door de laatste houder, zou de inlevering van het afgedankte voertuig in elk geval bevorderen.

Het beheersorganisme Febelauto heeft samen met OVAM en zijn Waalse partner vorig jaar nog de wensen en bekommernissen doorgegeven. Op basis van de beschikbare informatie wordt in de loop van volgend jaar de voltooiing van het Mobility Information System verwacht.

Het eerste doel bij de afgifte van afgedankte voertuigen is dat ze terechtkomen in het legale circuit van de erkende centra. De controle daarop is een van de taken van onze inspectiediensten. Daarenboven moet het

Mobivisproject in de toekomst zorgen voor een betere traceerbaarheid van de afgedankte voertuigen en moet het de afgifte van het voertuig aan het legale circuit, stimuleren.

De huidige milieubeleidsovereenkomst (MBO) ‘afgedankte voertuigen’ bepaalt dat de voertuigproducenten en invoerders een voldoende aantal punten van inontvangstneming ter beschikking stellen die op evenwichtige wijze verdeeld worden over het gewest. Een punt van inontvangstneming is bij voorkeur een erkend centrum of een verkooppunt van voertuigen. Indien het punt van inontvangstneming geen erkend centrum is, worden de teruggenomen afgedankte voertuigen overgebracht naar een erkend centrum. De MBO bepaalt verder ook dat de producent en/of invoerder een overeenkomst kan sluiten met één of meerdere erkende centra, overeenkomstig de bepalingen van het VLAREA (Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer), die toelaten de doelstellingen te behalen zoals voorzien in het VLAREA.

De BBT-studie behandelt ook de verwerking van afgedankte voertuigen. Het beheersorganisme Febelauto, dat de aanvaardingsplicht voor afgedankte voertuigen in België coördineert, was trouwens een van de leden van het begeleidingscomité. De studie ‘Beste Beschikbare Technieken voor schrootverwerking en sloperij’ werd definitief gepubliceerd begin dit jaar en is gratis te downloaden op de website van EMIS (Energie en Milieu Informatiesysteem).

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben in de eerste plaats heel gelukkig dat u vernomen hebt dat de shredderstudie binnenkort klaar zal zijn. Kunt u die dan misschien ook aan de commissie overmaken? We kunnen de resultaten ervan dan eens grondig bekijken en er eventueel conclusies uit trekken en impulsen geven aan de opvolging ervan.

De vraag naar tweedehandsonderdelen daalt inderdaad, maar misschien is het mogelijk om, net als bij een aantal constructeurs al het geval is, certificaten te geven bij de tweedehandse onderdelen. Dat wordt nog niet overal consequent toegepast, maar in functie van bepaalde merken worden er al certificaten aan gekoppeld. Ze hebben misschien geen officieel statuut, maar toch hebben ze een zekere waarde voor de kopers. Bij de grote merken is dat vaak internationaal geregeld. Een kwaliteitscertificaat is misschien een idee om te stimuleren.

Er zijn 72 erkende centra in Vlaanderen en een stuk minder in Wallonië. Hebt u er een zicht op hoeveel illegale er zijn, door onder meer de controles en de systematische steekproeven? Het zou interessant zijn te weten hoe de verhouding ligt tussen legale en illegale centra. Het aantal illegale zal een veelvoud zijn van het aantal

erkende centra, zodat er een oneerlijke concurrentie bestaat. Die mensen doen alles zo goed mogelijk en moeten zeer zwaar investeren, terwijl je in kleine binnenstraatjes andere toestanden opmerkt.

U zegt dat er al heel wat communicatie gebeurt met monteurs en dergelijke. Misschien is het goed ook duidelijkheid te geven aan de eindconsument over wat er met die voertuigen kan gebeuren. Misschien zou men dat vanuit de garages systematisch kunnen melden aan de mensen die een dergelijke optie willen nemen.

U zegt dat uw voorganger, huidig minister-president Peeters, aangedrongen heeft op een participatie in het Mobivisproject. Misschien is het aangewezen dat ook u daarop zou hameren. In ieder geval is het in Wallonië veel meer nodig dan in Vlaanderen, maar alles in acht genomen, zou het niet slecht zijn daaraan te participeren. Het is een heel mooi systeem dat voor Vlaanderen een meerwaarde kan betekenen.

Minister Hilde Crevits: Ik neem uw suggesties in elk geval mee.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over groendaken

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Groendaken worden in België nog niet zo frequent gebruikt, maar in de Scandinavische landen, Duitsland, Zwitserland enzovoort, zijn ze goed ingeburgerd. Een groendak heeft een dakbedekking die bestaat uit levende planten. Er bestaan twee types: extensieve groendaken zijn meestal begroeid met mossen en vetplanten en vergen weinig onderhoud; intensieve groendaken zijn veeleer tuinen op een dak, met veel meer onderhoud.

Het Antwerpse stadsbestuur is van plan vanaf dit jaar groendaken te verplichten in de bouwcode, voor iedereen die wil bouwen en verbouwen. Volgens verschillende ambtenaren is vooral de wateropvang in de stad noodzakelijk. De waterbufferingscapaciteit is van groot belang voor zones die gevoelig zijn voor wateroverlast.

De stad Antwerpen begon twee jaar geleden met een onderzoek naar een milieuvriendelijke manier om gebieden die met wateroverlast te kampen hebben, te behoeden voor nog meer ellende. Platte daken, voorzien van een plantentapijt, bieden een oplossing.

De zone ‘Kwade Velden’ in Merksem deed dienst als testgebied. Deze wijk kreeg meermaals te maken met overstromingen, deels omdat het rioleringssysteem de grote hoeveelheden water niet tijdig weg kreeg, maar ook andere elementen speelden een rol. Groendaken functioneren nu als buffer en vangen tot 70 percent van het regenwater op. De afvoer van de rest van het water naar de riolering wordt daarenboven nog eens met twee uur vertraagd, wat de overlast vermindert.

Naast bescherming tegen wateroverlast hebben goed aangelegde groendaken nog enkele voordelen. Zo wordt de duurzaamheid van het dakmateriaal – op platte daken veelal roofing – verhoogd, omdat het minder aan de natuurelementen wordt blootgesteld. Het gevolg is dat de dakbedekking tweemaal zo lang meegaat als in gewone omstandigheden. Bovendien creëert het een extra isolerende waarde, waardoor tijdens de zomer de temperatuur in het gebouw niet meer zo hoog oploopt. Tijdens de winterperiode zal het dak tevens niet meer zo snel afkoelen wegens de extra beschermlagen en ballast op het dak. Tot slot is het concept milieuvriendelijk, aangezien het meer groen in een stedelijk gebied brengt en is het goed voor schonere lucht, onder meer omdat het fijn stof absorbeert. De kostprijs voor het laten aanleggen van een groendak varieert tussen 35 en 50 euro per vierkant meter.

Mevrouw de minister, hoeveel gemeenten zijn er in Vlaanderen die reeds werken met groendaken? Is het de bedoeling dit uit te breiden naar andere gemeenten? Zo ja, welke gemeenten komen in aanmerking? Welke subsidies zijn beschikbaar op gewestelijk, provinciaal en lokaal vlak? Wordt een groendak erkend als een energiezuinige maatregel, waardoor het fiscaal aftrekbaar is voor 40 percent?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mevrouw de minister, u zult zich ongetwijfeld de discussie herinneren waaruit bleek dat een aantal collega's niet zo positief stond tegenover ons voorstel van resolutie. Voormalig minister Dua heeft dat uiteindelijk in een samenwerkingsovereenkomst gegoten, die blijkbaar door heel veel gemeenten – ik meen 123 – werd ondertekend. Ik vind het ook een goede zaak dat de subsidie is opgetrokken van 25 euro per vierkante meter tot 33 euro per vierkante meter. Op het terrein blijft men echter nog terughoudend, want het blijft een grote investering. Het gaat altijd over verschillende vierkante meters.

Mevrouw de minister, ik ben benieuwd naar uw antwoord, temeer omdat de heer De Klerck vraagt of de aanleg van groendaken fiscaal aftrekbaar is. Ik veronderstel dat dit door de federale regering moet gebeuren. Misschien kan die vraag wel vanuit de Vlaamse Regering worden gesteld.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Voor hen die zouden twijfelen aan mijn enthousiasme voor groendaken, wil ik erop wijzen dat ik tijdens mijn vorig leven op een nieuwe bibliotheek in mijn gemeente een groendak heb laten aanleggen, met de passende subsidies. Ik vind het positief dat sommige gemeenten voorbeeldprojecten stellen die door particulieren als voorbeeld kunnen gelden.

Het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) beschikt enkel over een sluitend overzicht van steden en gemeenten die in het kader van de samenwerkingsovereenkomst een subsidiereglement groendaken hebben opgemaakt. Daarnaast kunnen gemeenten ook op eigen initiatief een reglement groendaken opstellen en aanbieden aan de burger. Het gaat dan om een beperkt aantal gemeenten. Wanneer er geen samenwerkingsovereenkomst wordt gesloten maar toch een subsidie wordt toegekend, dan kan die niet teruggevorderd worden van het Vlaamse Gewest.

Bij de samenwerkingsovereenkomst zijn momenteel 123 gemeenten aangesloten. Dat is een significante stijging met 35 gemeenten ten opzichte van 2006. Ik geef de verdeling per provincie. In Oost-Vlaanderen zijn dat 17 gemeenten, in West-Vlaanderen 18, in Vlaams-Brabant 20, in Antwerpen 37 en in Limburg 31. We weten niet hoe deze aantallen zullen evolueren in 2008. Er moet immers nog worden beslist om al dan niet in te tekenen op de nieuwe modulering van de samenwerkingsovereenkomst.

Iedere gemeente is vrij om al dan niet een subsidiereglement groendaken op te stellen. Vlaanderen wil het opstellen van subsidiereglementen groendaken bevorderen door het uitkeren van een subsidie aan de gemeentes. Voor deze subsidies komen alle gemeenten die de samenwerkingsovereenkomst ondertekend hebben in aanmerking. De enige voorwaarde is dat de gemeente gebruik moet maken van een door ANB goedgekeurd subsidiereglement groendaken. Dat heeft te maken met de kwaliteitsvereisten, de voorwaarden enzovoort.

De Vlaamse overheid geeft via de samenwerkingsovereenkomst subsidies voor de aanleg van groendaken, zowel aan particulieren, via de gemeente, als aan steden, gemeenten en provincies.

Een gemeente die aan particulieren subsidies uitkeert voor de aanleg van een groendak, kan daarvoor een subsidie van maximaal 31 euro per vierkante meter ontvangen van de Vlaamse overheid. Die subsidie dient als terugbetaling van de door de gemeente aan de burger geprefinancierde premies.

Een gemeente, stad of provincie kan een subsidie ontvangen van 50 percent met een maximum van 31 euro

per vierkante meter voor de aanleg van een groendak op een gebouw dat in het beheer of in het bezit is van de gemeente, de stad of de provincie.

De provincie Vlaams-Brabant geeft daarenboven aan particulieren een subsidie van 15 euro per vierkante meter voor de aanleg van een groendak. De provincie heeft de samenwerkingsovereenkomst ondertekend en werkt met een subsidiereglement groendaken dat goedgekeurd is door ANB. De provincie Vlaams-Brabant vordert deze subsidie terug van het Vlaamse Gewest. De andere provincies hebben geen subsidiereglement groendaken voorgelegd aan ANB.

U vraag ten slotte of een groendak wordt erkend als een energiezuinige maatregel waardoor het fiscaal aftrekbaar is voor 40 percent. ANB stelde hierover, nog voor u uw vraag had ingediend, een specifieke vraag aan de federale overheidsdienst Financiën, en ontving een antwoord op 23 januari 2008. Daarin staat: “Overeenkomstig artikel 145, eerste lid, 5°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 wordt een belastingvermindering voor energiebesparende uitgaven verleend voor de uitgaven voor de isolatie van daken. Ter zake kan de aanleg van groene daken niet worden aangemerkt als de isolatie van een dak. Voor de uitgaven met betrekking tot de hiervoor vermelde werken kan derhalve geen belastingvermindering voor energiebesparende uitgaven worden verleend.”

Tot op vandaag bestaat daar dus geen regeling voor. Indien een wijziging nodig is, moet dat, zoals mevrouw Van den Eynde terecht heeft opgemerkt, via de federale weg gebeuren.

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Het doet me plezier dat groendaken stilaan ingang vinden in Vlaanderen. In mijn gemeente bestaat al jaren een subsidieregeling voor groendaken. Onze gemeente beschikt over een aantal complexe binnengebieden waarin steeds meer garages en steeds minder groene ruimtes aanwezig zijn terwijl er een verhoging is van het gabariet van de gebouwen. We willen dan ook proberen om de aanleg van daktuinen mogelijk te maken, en dat kent een redelijk groot succes.

Het is positief dat zoveel gemeenten meedoen. Het zijn er 35 meer dan vorig jaar. Het gaat dus zeker in de goede richting.

Ook de samenwerkingsovereenkomst, waarin nu meer mogelijkheden zijn dan voordien, is een verbetering, maar dekt zeker nog niet de kostprijs. Ook daar wringt vaak het schoentje. We worden tegenwoordig beladen met voorstellen om groendaken aan te leggen. Het is soms frappant dat sterk verschillende prijzen worden aangerekend voor groendaken. Afhankelijk van de

stabiliteit, het aantal bodemlagen dat gesuggereerd wordt en de vegetatie die wordt aangelegd, komen sterk verschillende prijzen binnen. Ik houd mijn hart vast als er ook in deze sector ‘bricoleurs aan de slag gaan, zeker voor de consumenten, want zij weten misschien nog niet waar kwaliteit zit en waar niet.

Er is ook een federaal element. Ik zal vragen om het ook daar aan te kaarten, want het is een heel belangrijk element.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de mogelijke aankoop van natuurgebieden in gewezen militaire domeinen

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijn vraag gaat over de link tussen natuurgebieden en militaire domeinen.

Mevrouw de minister, u hebt veel gemeenschappelijk met uw federale collega. De een kan niet zonder de ander. In het kader van de sanering van veel militaire domeinen bent u in elk geval bondgenoten. Landsverdediging heeft geld tekort en er worden nogal wat depots van de hand gedaan. Op het gewestplan zijn dat witte gebieden. Als die verkocht of overgeheveld worden naar andere publieke overheden, gaat het vaak over vrij grote domeinen.

In 1993 werd voor het gebied rond het voormalige vliegveld van Brustem een gewestplanwijziging doorgevoerd. Door de afdeling Bos en Groen werd een voorstel uitgewerkt om een geïntegreerd bos- en natuurgebied van meer dan 200 hectare aan te leggen. Voor de regio Zuid-Limburg, die sowieso al erg groen is dankzij de fruitsector, maar praktisch geen toegankelijke natuur- en bosgebieden heeft, zou dat een meerwaarde kunnen betekenen. 200 hectare is op zich heel veel, maar als u weet dat dergelijke domeinen vaak 500 of 600 hectare groot zijn, is het maar een derde van het terrein.

Het voorstel van de gewestplanwijziging van 1996 werd niet behouden, wat geleid heeft tot een grote versnippering van het gebied. Pas op 28 juli 1999 werden de groene bestemmingen aangeboden door het aankoopcomité te Hasselt, waarbij de afdeling Natuur kandidaat-koper zou geweest zijn voor bijna 72 hectare, waarvan 60 hectare natuurgebied en bijna 12 hectare agrarisch gebied met ecologische waarde, en de

afdeling Bos en Groen voor nog eens 72 hectare, waarvan 50 hectare bosgebied, bijna 9 hectare natuurgebied en 12,5 hectare agrarisch gebied met ecologisch belang.

Ik wil hier zeker geen lokaal dossier ter sprake brengen, maar de vraag stellen welk beleid wordt gevoerd en hoe de contacten verlopen. Mevrouw de minister, werd bij de herbestemming van militaire domeinen al overgegaan tot de aankoop van natuur- en bosgebieden? Allicht kunt u daar wat meer details over geven. Zijn er bepaalde criteria en procedures die gehanteerd worden?

Als ik de minister van Landsverdediging hoor zeggen dat er grote kastekorten zijn, heeft hij er natuurlijk alle belang bij om veel te verkopen. Het addertje onder het gras is vaak dat, als hij verkoopt, hij vaak ook moet saneren en de verkoopprijs gelijk is aan de saneringskosten. De volgende jaren, en dat is eigenlijk al tien jaar bezig, zal men binnen Landsverdediging een herschikking doorvoeren en zullen nogal wat domeinen vrijkomen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mevrouw Heeren, u vraagt naar de stand van zaken. Ik kan u melden dat er in het verleden wel degelijk militaire domeinen werden aangekocht door het Vlaamse Gewest in het kader van het gevoerde beleid inzake biodiversiteit en toegankelijke groene ruimten. Uiteraard betreft het hier domeinen waarvan de militaire functie is komen te vervallen en die bijgevolg afgestoten worden door Defensie.

Ik heb een lijst laten maken van de militaire domeinen die ondertussen door het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) zijn verworven. Het zijn er een tiental, waarvan vier in Antwerpen, een in Limburg en vijf in West-Vlaanderen: Teunenberg in Olen (60,5 hectare), Sterschoot in Westerlo (67,5 hectare), Fort VII in Wilrijk (15,88 hectare), het Fort van Oelegem (6,26 hectare), Molenheide in Zonhoven (180 hectare), de marinebasis Lombardsijde in Nieuwpoort (36 hectare), COC Oosthoekduinen (1,86 hectare) en het Ex-Multiplex-station (0,8 hectare) in De Panne, CDSCA in Bredene (1,73 hectare) en ten slotte Duinen Lombardsijde (0,73 hectare) in Nieuwpoort en Middelkerke.

Wat de procedures betreft, verloopt de vervreemding van deze domeinen met tussenkomst van de aankoopcomités van het ministerie van Financiën. Een overheid kan op deze manier een gedesaffecteerd domein ofwel verwerven middels een onteigeningsprocedure, wat in de regel wordt toegepast, ofwel in mededinging door een bod uit te brengen bij een openbare verkoop, en dan wordt men behandeld zoals een andere mogelijke koper. Dan is het het aankoopcomité dat de gronden op de markt brengt.

Die procedures kunnen vrij lang aanslepen en daar zijn een aantal redenen voor. Het is vaak vrij moeilijk om een

gedetailleerd en correct overzicht op te maken van alle benodigde gegevens, zoals onder meer de kadastrale gegevens. Een knelpunt is ook dat het ontruimen van een domein, tussen de principiële beslissing tot vervreemding en het effectief vrijgeven van het terrein, waardoor de aankoop definitief kan worden afgerond, meestal een tijd duurt. Op sommige domeinen is infrastructuur aanwezig zoals loodsen, dienstgebouwen en wegen, wat maakt dat de procedure wat trager verloopt. De onderzoeken naar de bodemtoestand vragen tijd, want we zitten op terreinen waar militaire activiteiten hebben plaatsgevonden. Er is ook soms onduidelijkheid over de definitieve bestemming van de gronden.

Mevrouw Heeren, u haalt het voormalige militaire domein van Brustem in Sint-Truiden aan. Dat is een typisch voorbeeld. In dat geval worden via geëigende procedures van ruimtelijke ordening de toekomstige bestemmingen vastgelegd. Pas wanneer deze bestemmingen definitief zijn vastgelegd, kan worden beslist over het al dan niet verwerven van de respectieve terreinen door de overheid. Dat laatste neemt soms wat tijd in beslag.

Het aankoopbeleid op basis van mijn bevoegdheden inzake leefmilieu en natuur is gefocust op de biodiversiteitsdoelstellingen enerzijds en een sociale doelstelling om voldoende toegankelijke groene ruimten ter beschikking te stellen van het publiek anderzijds. In dat licht zijn de gehanteerde criteria om over de aankoop van een militair domein te beslissen gelijkaardig aan die voor de afweging die wordt gemaakt bij elke aankoop van een terrein ten behoeve van de natuur- en milieudoelstellingen.

Het gaat om de volgende criteria: de situering van het gebied; de omvang van het terrein; de bestaande natuurwaarden en mogelijkheden inzake natuurontwikkeling; de situering ten aanzien van de Speciale Beschermingszones; de aanwezige infrastructuren zoals gebouwen en wegen; en ten slotte, de te verwachten investerings- en beheerkosten, met een beknopte kostenbatenafweging. Telkens wordt dus met de sociale component rekening gehouden.

Een aantal van de militaire domeinen die door Defensie worden afgestoten, scoren goed op het vlak van de doelstellingen biodiversiteit en toegankelijkheid, gewoon al vanwege de grote omvang ervan. Grotere aaneengesloten terreinen van meerdere tientallen hectares herbergen meestal belangrijke natuurwaarden of hebben alleszins het potentieel om ze te ontwikkelen. Ze kunnen bovendien worden ontsloten voor zachte recreatie zoals wandelen en fietsen. Ook zijn de eenheidskosten voor het beheer van die domeinen lager, wat leidt tot een efficiënt en zuiniger beheer. Er zijn dus een pak argumenten om te zeggen dat veel domeinen in aanmerking komen om op basis van mijn bevoegdheden te verwerven.

Het zal u bijgevolg niet verbazen dat tussen ANB en Defensie min of meer reguliere contacten in het kader van het Protocol met betrekking tot het beheer van een aantal militaire domeinen worden onderhouden. In het kader van dit overleg werd in 2007 een lijst met 28 militaire domeinen die voor vervreemding in aanmerking komen, voor beoordeling voorgelegd. Het betreft zowel kleinere terreinen als grotere, van meerdere tientallen hectaren. Op basis van voormelde criteria wordt deze lijst 'gescreend' om te beslissen welke terreinen het agentschap wil verwerven.

Op 25 februari is op mijn vraag overlegd tussen het kabinet van mijn federale collega van Landsverdediging en mijn kabinet. Het was de bedoeling om dit overleg op regelmatige basis te laten plaatsvinden, teneinde tot concrete afspraken te komen over de aankoop van domeinen die aan voormelde criteria voldoen. De lijst van 28 is er. Er zijn gescreende criteria. Nu moeten er concrete afspraken over de procedures worden gemaakt.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Dat ziet er veelbelovend uit. Ik hoop alleen dat de procedures het toelaten om dat nog in deze legislatuur te realiseren.

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Op zich is het allemaal erg positief, maar er zijn nogal wat gegadigden voor die militaire terreinen. Op de gewestplannen zijn het witte zones waarvoor ruimtelijke uitvoeringsplannen moeten worden opgemaakt. Om 'de oorlogskas' te spijzen, gaat men dan na wat de ruimtelijke invulling vanuit financieel oogpunt oplevert, naast wat de beste oplossing zou zijn voor de omgeving. Een werkgroep werkt samen met Defensie aan een project over de beste bestemming van die terreinen. Thema's als recreatie, wonen en andere elementen worden in rekening gebracht. Wat u zegt over die 28 terreinen is juist, maar er zijn nogal wat claims over wat de beste bestemming van die terreinen zou moeten zijn. Het zal dus nog moeten blijken wie wat in beslag zal nemen. U zegt terecht dat men voor natuurgebieden een minimale oppervlakte nodig heeft. Een en ander moet dus goed worden afgewogen.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Ik wil hier niet het debat met de heer De Klerck openen. In mijn eigen streek gaat het over een zo groot terrein dat daar gerust verschillende bestemmingen kunnen worden toegewezen. Wonen is daar misschien niet eens aan de orde. Ik denk dat daar een combinatie van industrie en groen wenselijker is.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Ik heb hier geantwoord vanuit mijn bevoegdheden. Het gaat vaak over robuuste

stukken natuur, met enorme mogelijkheden. U weet wat we op dat vlak nog aan uitdagingen moeten realiseren en wat het verwachtingspatroon van de mensen op dat vlak is. De mensen hebben nood aan recreatie en pleiten ervoor die domeinen toegankelijk te maken. Op dat punt mogen we de trein niet missen en moeten we kort op de bal spelen. Het is daarom belangrijk dat de twee kabinetten overleggen. Ik heb niet gezegd dat we die 28 terreinen moeten aankopen. Die 28 komen voor aankoop in aanmerking. Ik zal op basis van mijn bevoegdheden kijken wat de prioriteiten zijn en wat ons interesseert. Op basis daarvan zullen we nagaan of we een goed compromis kunnen afsluiten. Het is in elk geval zo dat er een aantal op elkaar aansluitende blokken zijn, en het zou zonde zijn om daar niet alle mogelijkheden uit te buiten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de betrokkenheid van de Vlaamse overheid bij het federale onderzoek naar dioxine in scharreleieren en het opstellen van beleidsaanbevelingen

De voorzitter: De heer Demesmaecker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaecker: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, begin april werd het publiek opgeschrikt door alarmerende en zelfs paniekerige berichten over de kwaliteit van scharreleieren uit de eigen tuin. Aanleiding van die berichten was de publicatie van een onderzoek van een honderdtal stalen dat door het federale Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid (WIV) werd uitgevoerd. De commentaren in de pers waren op zijn minst verontrustend: 'dioxine in de eieren', 'zware metalen'. In één enkel geval werd zelfs het insecticide DDT gevonden. Het voormalige hoofd van het wetenschappelijk instituut had gewaarschuwd voor mogelijk grote gezondheidsrisico's.

Over het onderzoek zelf zal ik het niet hebben. Daarover werd al gediscussieerd en geïnterpelleerd in de subcommissie Landbouw. Minister-president Peeters heeft toen een uitgebreid, technisch en genuanceerd antwoord gegeven over de resultaten van dat onderzoek. Uit zijn antwoord bleek dat de teneur in de pers niet helemaal klopte.

Mevrouw de minister, mij gaat het om iets anders. Het onderzoek van het WIV gebeurde blijkbaar in opdracht van de federale overheidsdienst Volksgezondheid. Die is al sinds eind januari op de hoogte van het rapport en zegt aan aanbevelingen te werken. De dienst benadrukt

dat het onnodig is paniek te zaaien, al blijft voedselveiligheid een delicaat onderwerp.

In het commentaarstuk in De Standaard van dinsdag 1 april stond het volgende: “Volgens de Vlaamse biomonitoringwetenschappers is wellicht meer dan de helft van de kankergevallen bij ons te wijten aan zo’n vergif, dat in lage dosissen aanwezig is in ons milieu en dat we veelvuldig en onzichtbaar innemen. Over dat verband tussen milieu en kanker staat niets in het 380 miljoen euro kostende Nationale Kankerplan? Juist. Er is hier altijd meer geld voor het achteraf behandelen van ziekten dan voor het voorkomen ervan. Preventie is bovendien een materie van de deelstaten. Terloops één lichtpunt: Vlaanderen is wel een klein beetje koploper inzake biomonitoringonderzoek.”

En dit laatste verwijst naar de investeringen die Vlaanderen nu al enkele jaren doet over de correlatie tussen milieu en gezondheid. Ik verwijs naar de oprichting van het steunpunt Milieu en Gezondheid, als een van de steunpunten Beleidsrelevant Onderzoek, en de onderzoeken die door dit steunpunt gebeuren en gebeurden inzake humane biomonitoring, maar ook inzake risicocommunicatie en consultatie en de ontwikkeling van faseplannen die de biomonitoringresultaten moeten omzetten in beleidsacties.

Een en ander leerde ons al dat dit wetenschappelijk en beleidsmatig geen sinecure is. Vanuit die Vlaamse beleidsinitiatieven en -ervaring stellen we ons toch een aantal vragen bij de wijze waarop het federale onderzoek werd opgezet: de verontrustende communicatie die nu publiek gebeurde en de federaal aangekondigde vertaling van de onderzoeksresultaten in beleidsacties.

Mevrouw de minister, waren u en/of uw diensten en/of het Vlaamse steunpunt Milieu en Gezondheid betrokken bij het vermelde onderzoek van het WIV? Zo neen, wat vindt u dan van het feit dat er geen betrokkenheid was, ondanks de evidente Vlaamse expertise ter zake en de even evidente bevoegdheidsbetrokkenheid vanuit Milieu of Volksgezondheid? Blijkbaar waren de resultaten al langer bekend binnen de federale overheidsdiensten. Was de Vlaamse overheid op de hoogte? Weet u waarom de resultaten van het onderzoek pas begin april bekend werden gemaakt? Wat vindt u van de wijze waarop de resultaten van dit onderzoek publiek werden gemaakt? Wordt de Vlaamse overheid betrokken bij de beleidsconclusies die uit dit onderzoek worden getrokken? Acht u een betrokkenheid niet logisch en noodzakelijk en zult u ter zake initiatieven nemen ten aanzien van uw federale collega’s? Zult u desgevallend zelf uit dit onderzoek beleidsconclusies trekken en -acties ondernemen, ook inzake publieke communicatie?

De heer Patrick Lachaert: Vanmorgen ging het over de bruine rat en nu over de dioxines in de eieren. Om

geen last te hebben van bruine ratten, moet men vermijden het voedsel in bakken te zetten. Dat trekt de ratten immers aan. Een goede maatregel zou zijn ’s morgens en ’s avonds het eten uit te strooien daar waar de kippen zitten. De kippen pikken echter het voedsel op en krijgen dan ook een deel van de samenstelling van de grond mee binnen. Dat is een probleem. De oplossing zou zijn er voor te zorgen dat de kippen het voedsel een centimeter boven de grond moeten pikken.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, collega’s, op 1 april 2008 vernam ik, net zoals u, via de pers de resultaten van het onderzoek ‘Contaminatie van eieren afkomstig van kippen gehouden bij particulieren’. Het steunpunt Milieu en Gezondheid, mijn diensten noch ikzelf waren betrokken bij de uitvoering en begeleiding van dit onderzoek. Mijn administratie was wel op de hoogte van het feit dat de studie werd uitgevoerd.

Vanuit de dienst Milieu en Gezondheid van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie werd regelmatig gevraagd naar de stand van zaken van dit onderzoek, gezien de relevantie van dit onderzoek voor het uitvoeren van het pilootfaseplan over DDE in het kader van het humaan biomonitoringprogramma van de eerste generatie steunpunt Milieu en Gezondheid.

Werden we erbij betrokken? Neen. Kenden we de resultaten? Neen. Wisten we dat er een studie liep? Ja.

Vanuit de federale overheid werd nooit in detail ingegaan op deze vraag. Uiteraard vind ik het jammer dat het zo gelopen is. Ik ga er via mijn administratie op aandringen dat bij eventuele nieuwe onderzoeken die een invloed kunnen hebben op het Vlaamse beleid en binnen mijn eigen bevoegdheden inzake leefmilieu vallen, experts van de Vlaamse overheid en/of het Steunpunt Milieu en Gezondheid worden betrokken. We hebben zeer veel expertise in huis en het lijkt me de logica zelf dat we voor zulke belangrijke zaken elkaars expertise gebruiken.

Ik betreur evenzeer de wijze waarop de resultaten werden bekendgemaakt. Het was blijkbaar een eenzijdige communicatieactie van een van de onderzoekers, zonder dat de overheden op de hoogte waren. De Vlaamse overheid was dus niet op de hoogte. Dat is een spijtige zaak.

De Vlaamse overheid wordt echter wel betrokken bij de beleidsconclusies en beleidsacties die uit dit onderzoek moeten worden getrokken. De resultaten van de studie moeten immers worden omgezet in acties. Dat is wel van belang. Op vraag van de federale opdrachtgevers wordt dit onderzoek op de agenda gezet van de vergadering van de nationale cel Leefmilieu-Gezondheid als een te bespreken punt. Het is de bedoeling dat

in overleg met de verschillende betrokken overheden, wordt bepaald welke conclusies uit dit onderzoek kunnen worden getrokken en hoe de aanbevelingen ten aanzien van de algemene bevolking kunnen worden gecommuniceerd. Het is immers van belang dat geen eenzijdige, maar een genuanceerde boodschap aan de mensen wordt gegeven. Bij deze beleidsmatige vertaling worden we dus wel betrokken. Ik vermoed dat dit punt na een paar vergaderingen wel afgehandeld zal zijn.

De resultaten van dit onderzoek in opdracht van het WIV, zullen eveneens worden meegenomen in de uitvoering van het geïntegreerde faseplan. Dit faseplan vormt de eigenlijke beleidsvertaling van de resultaten van de eerste humaan biomonitoringcampagne.

De resultaten van deze campagne leerden ons dat in de landelijke gebieden de gehalten aan gechloreerde persistente verbindingen zoals pcb's, dioxines en DDE, significant verhoogd waren bij de pasgeborenen, jongeren en volwassenen in vergelijking met hun Vlaamse onderzoeksgemiddelde. Het merendeel van de gemeten biomarkerwaarden, zoals onder andere de gehalten aan dioxineachtigen, laten ons echter niet toe om een onderscheid te maken tussen de huidige en historische blootstelling, noch tussen invloed van de mogelijk verschillende pollutiebronnen.

Tevens zijn de humaan biomonitoringgegevens, in tegenstelling tot de milieumeetgegevens, moeilijk direct te vertalen in concrete maatregelen, vanwege de integratie van externe milieufactoren en persoonsgebonden eigenschappen zoals levensstijl, hobby's en woonomstandigheden. Verder onderzoek in het kader van het faseplan moet op termijn toelaten om op basis van de humaan biomonitoringresultaten meer gerichte maatregelen te nemen.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Bedankt voor dit duidelijke antwoord. Ik vind het samen met u jammer dat Vlaanderen niet betrokken werd bij het onderzoek. Dat is in feite onbegrijpelijk.

Het is anderzijds wel goed dat we wel worden betrokken bij de vertaling in beleidsacties, maar toch leert dit ons dat we heel dringend naar homogene bevoegdheidspakketten inzake milieu- en volksgezondheid moeten gaan.

De heer Patrick Lachaert: Van de drie elementen uit het antwoord van de minister is het beleidsmatige toch wel het belangrijkste.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verhouding tussen de Vlaamse Regering en de vzw Koninklijk Instituut voor het Duurzaam Beheer van de Natuurlijke Rijkdommen en de Bevordering van de Schone Technologie (KINT)

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, "Vanuit het oogpunt van het Vlaamse Gewest gaat het tot nader order over geruchten van belangenvermenging." Ik citeer deze zin uit uw antwoord op de vragen om uitleg van de heer Peumans en van mezelf van 11 oktober van vorig jaar over de werking van de vzw KINT. We hadden het toen over het misbruik van de voorzitter van de vzw om de maatschappij te promoten waarin hij belang had.

De afgelopen weken bevestigen de berichten toch wel dat er op zijn minst iets van aan was. De heer Davignon mag dan wel beweren dat aan al die constructies zoals GRECT (Global Renewable Energy & Conservation Trust), REC Arlon 67 en Compagnie des Eoliennes niets mis was, maar blijkbaar was het toch wel nodig om orde op zaken te stellen.

Vorige week was er een discussie bij de bureaus in het federale parlement, maar die ging vooral over de dotatie en over de vraag of iemand die zijn inkomsten haalt uit immobiliën nog aanspraak kan maken op een dotatie. De vraag die wij hier vorig jaar stelden, was of Vlaanderen nog langer een instituut moet betoelagen met een voorzitter rond wie een weinig transparant netwerk van ondernemingen in de sfeer van milieu en immobiliën zit. KINT werd duidelijk geregeld gebruikt als een soort van visitekaartje, als toegangspoort voor meer lucratieve bezigheden.

Tot dusver is het antwoord van de Vlaamse Regering op de vraag of het nuttig is om nog langer subsidies te geven, affirmatief. KINT had wel degelijk zijn nut, zo klonk het. KINT werd zelfs nog een bijkomende opdracht toebedeeld: projecten inzake een interregionale uitwisseling. Het voorzitterschap van Laurent betekende zelfs een meerwaarde. Ik vraag mij af of u dat vandaag nog allemaal volhoudt.

Ik heb ondertussen de website van de vzw KINT nog eens bezocht. Ik heb de indruk dat dat ding plat ligt. De laatste verhandeling, nummer 12, dateert van december 2006, en handelt over klimaatverandering in België en de gevolgen voor de rivierbekkens, de kust, het drinkwater en het culturele erfgoed. Het laatste sensibiliseringsproject dateert van een jaar geleden, maart 2007, 'Natuur- en milieu-educatie in België'. Onder wetenschappelijke projecten staat er niets vermeld. Het laatste optreden van mijnheer Laurent dateert van 23

september van vorig jaar, in de veronderstelling dat hij effectief aanwezig was zoals werd aangekondigd. Het laatste jaarverslag heeft betrekking op 2006, maar dat is misschien normaal.

De vraag rijst waarvoor de Vlaamse middelen die we aan het KINT geven, gebruikt worden. In uw antwoord op de vraag om uitleg van 11 oktober van vorig jaar, deelde u mee dat met het oog op de terugtrekking van de Vlaamse vertegenwoordiging uit de raad van bestuur, de herziening van de statuten werd afgerond. Die zouden door de algemene vergadering van de vzw worden goedgekeurd. Daarnaast wilde u een aanhangsel nummer 2 aan de basisovereenkomst met de vzw KINT toevoegen om de subsidiëeringswijze te wijzigen. Ten slotte wilde u dat de vzw vanuit een gezonde financiële uitgangspositie in zijn nieuwe situatie zou terechtkomen. Het was de bedoeling dat de gesprekken met de vzw daaromtrent voor eind 2007 zouden zijn afgerond zodat op 1 januari 2008 met een propere lei kon worden begonnen.

Ik had naar aanleiding van al die berichten van vorige weken, graag een stand van zaken gekregen. Werd de herziening van de statuten afgerond en goedgekeurd? Werd het aanhangsel nummer 2 aan de basisovereenkomst toegevoegd? Zou u de financiële uitgangspositie van de vzw KINT momenteel gezond noemen?

Mevrouw de minister, u kondigde vorig jaar aan dat het besluit van de Vlaamse Regering van 10 oktober 2003 tot vaststelling van de bijzondere regelen inzake de subsidiëring van projecten inzake duurzaam milieu- en natuurbeleid, zouden worden gewijzigd, met de bedoeling om er die vijfde klasse van projecten aan toe te voegen, met name de projecten inzake interregionale uitwisseling. Werden er al dergelijke projecten bij de vzw ingediend? Welke bedragen gaan daar desgevallend mee gepaard?

U stelde in oktober dat u geen indicaties had die erop wezen dat er activiteiten van de prins waren met een schadelijke impact op de vzw KINT. Integendeel, u beschouwde zijn voorzitterschap als een meerwaarde. Bent u van oordeel dat dit vandaag nog het geval is?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Van Nieuwenhuysen, die bewuste algemene vergadering van de vzw KINT heeft plaatsgevonden op donderdag 29 november 2007. Het doel van die vergadering was om een statutenwijziging door te voeren en om het ontslag van de door de gewesten aangewezen bestuursleden vast te stellen.

In totaal zijn er aldus zeven artikelen gewijzigd in de statuten, met name de artikelen 15, 18, 19, 21, 22, 24 en 30. Een belangrijk deel van deze wijzigingen hebben betrekking op interne, bestuursorganisatorische zaken of op de modernisering van de statuten. Eén wijziging moet ik u in het bijzonder onder de aandacht brengen, namelijk de

wijziging aan artikel 18, die er toe strekte de afvaardiging op basis van voordracht van de gewesten af te schaffen. Vervolgens hebben de door de gewesten aangewezen bestuursleden ook effectief ontslag genomen.

Over het aanhangsel nummer 2 aan de basisovereenkomst werd er overeenstemming bereikt tussen de drie gewesten. De kernpunten hiervan zijn de volgende. Ten eerste: via een artikel 4bis zou er een interregionaal discussieplatform worden opgericht. Dat is in lijn met de aanbeveling van het Vlaams Parlement. Ten tweede: het artikel 5 in de basisovereenkomst betreffende de verplichtingen van de gewesten, wordt opgesplitst in drie paragrafen. De eerste paragraaf neemt ongewijzigd het eerste deel van het vorige artikel 5 over. De tweede paragraaf vermindert de basisdotatie, in lijn met wat ik al eerder heb gezegd. De derde paragraaf schept de mogelijkheid van projectwerking. Er is evident nog geen besluit dat die projectwerking mogelijk maakt omdat men eerst moet zorgen dat het regionale akkoord bekrachtigd is. Ten derde: in een artikel 5bis wordt de controle van het Rekenhof versterkt, in lijn met wat in de aanbevelingen van het Vlaams Parlement stond. Ten vierde: de overige artikelen van dit aanhangsel verzekeren het statuut van dit aanhangsel en de integratie ervan in de basisovereenkomst. Dit aanhangsel is nog niet ondertekend door de drie gewesten, dus de formele goedkeuring moet nog gebeuren. Het ligt nu ergens, ik weet niet precies waar, op ondertekening te wachten.

Wat betreft de financiële positie, zijn door de beslissingen die er op de laatste algemene vergadering genomen zijn, de uitgangsvoorwaarden geschapen om tot een gezonde situatie te komen. Voor het overige is het de taak van onze diensten om de rekeningen van de vzw na te kijken naar aanleiding van de financiële verslaggeving of naar aanleiding van de indiening van de aanvraag in verband met de nu beperktere subsidie. Maar ook die aanvraag is nog niet gebeurd. Ze bekijken dit vanuit het oogpunt van financiële regelmatigheid en niet vanuit het oogpunt van financiële gezondheid.

Op dit moment is het Vlaamse Gewest niet meer vertegenwoordigd in die vzw. Het is dus een zaak die statutair en procedureel binnen de betrokken vzw zelf moet worden onderzocht. Ik voer ook geen onderzoek uit bij al die andere gesubsidieerde vzw's.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de minister, de aankondiging in oktober dat er op 1 januari zou worden gestart met een propere lei, was misschien een beetje voorbarig. Er is toch wel sprake van een zekere vertraging.

De essentie van mijn vraag destijds en ook vandaag is waarom men absoluut wil vasthouden aan die

samenwerking met de vzw KINT. Het draait natuurlijk allemaal om de persoon van de voorzitter. Ons argument is altijd geweest dat we de meerwaarde daarvan in twijfel trokken. De Vlaamse Regering heeft dat altijd betwist. Ik zeg vandaag dat dit voorzitterschap, gezien de berichten van vorige week die bevestigden wat we vorig jaar al wisten, meer dan ooit een handicap is voor de vzw. Nu zegt u dat u niets te maken hebt met heel die constructie die vorig jaar is opgezet. Het is heel handig om u terug te trekken uit de raad van bestuur van de vzw en de handen in onschuld te wassen. Ik heb dat trouwens ook in oktober al gezegd. Nu blijkt vandaag dat die hele constructie is opgezet om gewoon te kunnen blijven betalen en verder de handen in de lucht te steken.

Minister Hilde Crevits: Het was inderdaad de bedoeling om in januari te starten. Ik wil echter nuanceren, want u gaat nogal kort door de bocht met uw conclusie. Na heel wat overleg is er een compromis bereikt over hoe de Vlaamse overheid daar in de toekomst mee zou omgaan. We hebben een samenwerking nodig met de drie gewesten. Er bestaat een akkoord tussen de drie gewesten maar dat is nog niet ondertekend. De statutenwijziging is al doorgevoerd. Zodra het aanhangsel is ondertekend en de integratie is gebeurd, wordt deze vzw behandeld zoals de andere vzw's waarover afspraken zijn gemaakt. Zij moet alle regels volgen, ook inzake de indiening van rekeningen, stavingstukken enzovoort.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Het zal wellicht zo zijn dat binnen de huidige constructie een samenwerking nodig is. Men kan echter toch niet voor iedere vorm van samenwerking een afzonderlijke vzw in het leven roepen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de polders en wateringen

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, volgens het decreet Integraal Waterbeheer moet de taakstelling van de polders en wateringen expliciet afgestemd worden op de doelstellingen en de principes van een integraal waterbeheer als sturend beleidsconcept. Dat wil zeggen dat ze niet enkel oog mogen hebben voor waterpeilbeheersing in functie van de landbouwactiviteiten, maar ook moeten zorgen voor de instandhouding van natuurwaarden, het tegengaan van verdroging en het bergen van water bij overstromingsrisico's stroomafwaarts.

Het MINA-plan 3 speelt daar al op in met de actie over de 'vereenvoudiging van de beheersstructuren voor de

waterlopen'. Deze actie luidt als volgt: "Vanuit het Vlaamse Gewest zullen initiatieven worden genomen om de polders en wateringen te reorganiseren en de rol ervan te herdefiniëren met het oog op een effectief en efficiënt integraal waterbeleid en met aandacht voor evenwaardige participatie van alle relevante actoren. Mogelijke fusies of gebiedsuitbreidingen worden onderzocht en waar zinvol doorgevoerd. De aanzet voor de decretale aanpassingen van de wetten op polders en wateringen en het uitwerken van een type huishoudelijk reglement zijn gepland voor 2008."

Mevrouw de minister, in de praktijk merken we dat al volop werk wordt gemaakt van het afschaffen, fusioneren en uitbreiden van polders en wateringen, echter zonder dat de taakstelling aan de verbrede doelstelling van het integraal waterbeheer werd aangepast. De Vlaamse overheid heeft zelfs plannen om polders die ook in de praktijk geen blijf geven van een beheer in overeenstemming met de principes van een integraal waterbeheer en met de vigerende milieuwetgeving te fusioneren en uit te breiden.

Zo blijkt uit een krantenartikel in de Gazet van Antwerpen van 20 maart en in de Standaard van twee dagen later dat op 17 maart 2008 de Polder van Bornem illegale werken uitvoerde in het natuurgebied ter hoogte van Buitenland, in een deel van de Spierbroekpolder. De werken werden door de provincie stilgelegd, en ook het Agentschap Natuur en Bos (ANB) heeft de nodige vaststellingen gedaan. Het ging om een slibruiming in natuurgebied en VEN-gebied, waarbij op voorhand niet werd onderzocht of het slib verontreinigd was en door de ruiming werden wandelpaden onder het slib bedolven en bomen ontworteld. Het Afvalstoffendecreet, maar ook het Natuurdecreet werd met voeten getreden.

Op een werkvergadering voordien waren nochtans duidelijke afspraken gemaakt wat het polderbestuur kon doen en op welke manier de ruiming konden plaatsvinden, maar blijkbaar werd daar geen rekening mee gehouden. Begin maart had een vertegenwoordiger van de provincie al een eerste maal de geplande slibruiming tegengehouden op het terrein.

Deze polder blijkt het onderwerp uit te maken van een fusie- en uitbreidingsplan van de Vlaamse overheid, die de drie polders van Bornem wenst te fusioneren en drastisch wil uitbreiden. Met wat recent gebeurde, kan men zich de vraag stellen tot welke toestanden dit kan leiden, als een polder die nu al geen blijf geeft van respect voor de vigerende milieuwetgeving zijn werkteerrein nog kan uitbreiden. Bovendien zou door de uitbreiding van de polders van Bornem het hele centrum van Bornem en Sint-Amands plots in poldergebied terechtkomen en zouden alle bewoners, ook die van appartementen, de extra polderbelasting moeten betalen.

Mevrouw de minister, hoever staat het met de aanpassing van de taakstelling van de polders en wateringen aan de

doelstellingen en principes van een integraal waterbeheer, zoals bepaald in het Decreet Integraal Waterbeheer en in het milieubeleidsplan? In welke mate zijn hier al stappen genomen om de wetgeving op de polders en wateringen zelf aan te passen? Acht u het niet raadzaam om in afwachting van de aanpassing van de wetgeving en van het door de polders en wateringen gevoerde beleid, voorlopig af te zien van de uitbreiding van het werkingsgebied van polders, zeker indien uit de praktijk blijkt dat ze nog geen blijk geven van een beheer conform de verbrede doelstellingen? Acht u het niet raadzaam om bij de uitbreiding van het werkingsgebied van de polders, stedelijke kernen uit de afbakening te weren, zodat de inwoners hiervan geen bijkomende polderbelasting moeten betalen? Hoe gaan de nieuwe uitgebreide structuren zich verhouden tot de waterschappen en de waterketen, zowel naar bevoegdheden als naar financiering?

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, ik wil me graag even aansluiten bij deze vraag. Ik wil me niet uitspreken over het voorbeeld dat in de vraag aan bod komt, maar wil het positieve beeld aanhalen van polders en wateringen.

Polders en wateringen leveren ook goed werk. Het voordeel dat ze hebben en dat we dagelijks ervaren in het waterlandschap, is dat ze echt met hun neus op de feiten zitten en de lokale zaken heel goed kennen.

We moeten ook niet ontkennen dat polders en wateringen structuren zijn die al jaren bestaan en een oudere regelgeving hebben en er dus ook een aantal knelpunten zijn. Hun financiën zijn veelal ontoereikend om zeer professioneel te werken. Dat is jammer, aangezien zij vaak de kennis en de drijfkracht hebben. Lokale besturen willen zich ook inzetten, vaak op vrijwillige basis, maar als ze de financiële middelen niet hebben, kunnen ze hun werk ook niet professioneel uitvoeren.

Een ander knelpunt komt aan bod bij de vraag wanneer men mag uitbreiden of niet. Ik spreek me niet uit over het voorbeeld dat wordt aangehaald in de vraag, maar we merken wel dat polders en wateringen vaak met een kleine oppervlakte te kampen hebben. Als een schaalvergroting mogelijk is, brengt dat zeker positieve elementen met zich mee. Als we kijken naar de structuren in Nederland, zonder te zeggen dat dat de beste werking en de beste oplossing is, zien we dat het veel ruimer is en dat er wel degelijk een aantal voordelen zijn.

Als we zien welke administratieve weg zij moeten afleggen om tot schaalvergroting en professionalisering te kunnen overgaan, moeten we hun meer ruimte geven om de zaak professioneler te kunnen aanpakken en mogen we niet enkel met oude regels werken.

Mevrouw de minister, wat is de stand van zaken, eventueel om aanpassingen te doen? Zit u ook op deze golflengte?

De heer Patrick Lachaert: Ik heb me met dat dossier al drie legislaturen geleden bezig gehouden. De polders en wateringen dateren van de wet van 1937. Er is maar één kleine wijziging aangebracht door toenmalig minister Baldewijns, voor wat de onteigening betreft, in 1999.

We hebben het Decreet Integraal Waterbeheer, waarbij we heel lang de discussie hebben gevoerd over welke richting we uit moesten met de polders en wateringen. Naargelang de instelling van de politieke partijen waren er mensen voor het behoud van polders en wateringen, en anderen waren ertegen.

Uiteindelijk is een compromis tot stand gekomen waarbij alles is opgebouwd rond de stroomgebieden, dan de bekkens, vervolgens de deelbekkens en dan de polders en wateringen. Er is toen voor gekozen om de polders en wateringen tegen december 2009 te laten aantonen wat ze in dat kader waard zijn.

Dat was de periode dat mevrouw Dua minister van Leefmilieu was, maar iedere politieke partij was het daar wel over eens. In de hoorzitting kwamen heel kleine maar ook heel grote polders – onder meer uit het Meetjesland en West-Vlaanderen – aan bod, en de verschillen tussen beide categorieën zijn groot, onder meer op het vlak van de professionaliteit. De polders en wateringen kregen dus een aantal jaren de tijd om te bewijzen dat ze het aankunnen.

Na het reces zullen we de zaak moeten evalueren, en op basis daarvan kan dan worden besloten wat er met die polders en wateringen moet gebeuren. We zullen daar één of twee hoorzittingen moeten aan wijden. We zullen dan moeten nagaan of ze conform de regels werken en of ze wel allemaal een reden van bestaan hebben.

De toestand in Nederland is bekend. De aanpak ginder is omgezet voor de toepassing in Vlaanderen. Als we de toestand voor de waterschappen bekijken – in Nederland gaat het over 50.000 hectare –, dan geeft dat voor Vlaanderen 283 ambtenaren. Dergelijke personeelsformatie leidt tot een hogere kostprijs, die men natuurlijk moet verhalen op de ingelanden – dat zijn de eigenaars van grond in een waterschap. In Nederland is dat mogelijk, want daar is de pachtprijs per hectare veel hoger dan in België. Daar bedraagt de prijs 250 tot 300 euro. Als men die bedragen als richtsnoer neemt, dan moet men bovenop de pachtprijs nog een bedrag leggen om de belasting van de ingelanden te kunnen betalen. De pachtprijs volstaat dus niet.

Ik som die problemen op, want we moeten niet opnieuw het warm water uitvinden. Herlees eens het verslag van de hoorzitting die we hebben gehouden. Eind 2009 breekt het moment van de waarheid aan want dan moeten we beslissen wat we met die polders en wateringen zullen aanvangen. De polders en

wateringen die goed functioneren, zullen we houden, en deze die slecht werken, zullen we afschaffen. In 2004 wilden we dat niet doen omdat we toen geen evaluatie in handen hadden en dat politiek nogal moeilijk lag.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal kort antwoorden. In 2007 werd er een externe opdracht gegeven met als doel de wetgeving op de polders en wateringen aan te passen en verder af te stemmen op het decreet Integraal Waterbeleid. Rekening houdend met de uitvoeringstermijn voor de externe opdracht worden de ontwerp teksten medio 2008 verwacht. We zijn nu halverwege. Laten we dus even wachten op het bestelde maatwerk. Eens de ontwerpen er zijn, kunnen ze uiteraard worden besproken.

Een aantal polders en wateringen die een rol wil spelen in het realiseren van de doelstellingen van het decreet Integraal Waterbeleid heeft het initiatief genomen om samen te smelten tot één groter geheel in het deelbekken. In afwachting van de aanpassing van de wetgeving op de polders en wateringen heb ik die spontane fusies met beperkte uitbreiding tot op deelbekkenniveau positief onthaald en beantwoord. Ik kan het betoog van mevrouw Rombouts op dat punt echt wel volgen.

Als in de praktijk blijkt dat polders en wateringen geen werking kunnen realiseren conform de verbrede doelstellingen van het decreet Integraal Waterbeleid heb ik de voorstellen tot afschaffing van deze polders en wateringen gevolgd. Zo zijn er dossiers tot afschaffing lopende voor de polders van Niel, van Wullebeek en Schelle, van de polder Mostaardpot en van de polder Fermerijbeemden, van de watering van de Begijnebeek en van de watering van het Kareelbos.

Het lokaal waterbeheer dat moet worden gerealiseerd, zit vervat in de deelbekkenbeheersplannen die in de waterschappen op mekaar zijn afgestemd. Talrijke concrete acties uit die deelbekkenbeheersplannen hebben zowel betrekking op het bewoond gebied als op de meer landelijke bestemmingen. Van de gefusioneerde polders en wateringen op deelbekkenniveau wordt verwacht dat zij uitvoering geven aan de deelbekkenbeheersplannen. Het lijkt evident dat diegenen die het watersysteem bezwaren, ook bijdragen aan de financiering van de uitgaven voor het beheer.

Het is niet de bedoeling om de bevoegdheden van de waterschappen of waterketenbedrijven te wijzigen via het nieuwe decreet op de polders en wateringen. In het kader van de aanpassing van de wetgeving worden in de externe opdracht verschillende financieringsmogelijkheden onderzocht. Ik vraag ook voor dit punt even te wachten op de resultaten van het studiewerk. Naast het behoud van het principe van de polder- en watering-

belasting wordt de oprichting van een fonds ter financiering van de lokale waterprojecten in overweging genomen. Vandaag is het echter nog een beetje te vroeg om daarover al definitieve uitspraken te doen.

De heer Patrick Lachaert: Als we het probleem verwetenschappelijkten of objectiveren, zullen we allemaal dezelfde oplossing vinden. Vijf jaar geleden lag die zaak erg moeilijk. Gevoelsmatig voor of tegen iets zijn vormt geen objectieve basis voor een goed beleid.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mevrouw de minister, ik heb begrepen dat we de discussie ten gronde zullen voeren op het ogenblik dat de evaluatie over de werking rond is, we er inzage in kunnen krijgen en nadat de externe opdracht resultaten heeft opgeleverd. Die worden halfweg dit jaar verwacht. Het zou inderdaad nuttig zijn om daar in de commissie voor Leefmilieu een hoorzitting aan te wijden.

Mevrouw Rombouts, ik heb niet willen zeggen dat er geen polders zijn die goed werk leveren. Wel is het markant dat het werkingsgebied van net die polders die in de praktijk blijken te geven van mismanagement, van een beheer dat niet strookt met de principes van het integraal waterbeheer, hun werkingsgebied kunnen uitbreiden. Ik heb daar ernstige bedenkingen bij.

Mevrouw de minister, u zegt dat u de fusies toestaat als het nieuwe werkingsgebied beter aansluit op het deelbekken. Door de fusie van de drie polders in Bornem wordt het volledig deelbekkenniveau echter niet gedekt. Het zuidelijk deel van het deelbekken, waarin onder andere de polder van Vlassenbroek actief is, is in die fusie niet opgenomen.

Minister Hilde Crevits: Er is nog niets beslist.

Het is in openbaar onderzoek. Ik wil enkel aangeven dat het hier niet gaat om een uitbreiding die erop gericht is om heel het deelbekken te omvatten. Delen van het deelbekken vallen nog altijd buiten de fusie- en uitbreidingsoperatie.

U hebt niet geantwoord op mijn vraag of u het niet raadzaam acht om de stedelijke kernen uit te sluiten van een dergelijke uitbreidingsoperatie. Mensen die op de vierde verdieping van een appartement in Bornem wonen, zouden anders polderbelasting moeten betalen.

De heer Patrick Lachaert: Het omgekeerde valt ook voor.

Mijnheer Lachaert, u begrijpt dat dit toch zorgt voor ongerustheid bij heel wat inwoners, die nu geconfronteerd worden met een openbaar onderzoek over een

fusie en uitbreiding. Het enige dat ze weten, is dat ze een bijkomende belasting zullen moeten betalen, zonder dat ze enige garantie hebben dat ze op een structurele manier in de werking van de polder betrokken zullen worden. Dat leidt tot heel wat ongenoegen. Mevrouw de minister, wat is uw standpunt daarover? Daarnet bent u daar handig omheen gefietst.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Wat het laatste punt betreft, ben ik het eens met wat de heer Lachaert heeft gezegd. Een grote oppervlakte moet verwerkt worden door een polder. Omgekeerd geldt ook dat de waterbekkens dan niet in het centrum liggen. De mensen zullen echter niet graag hebben dat hun kelder onder water staat.

De heer Lachaert zegt dat de polders moeten bewijzen dat ze goed kunnen werken. We moeten er inderdaad op toezien dat de polders en wateringen hun taak au sérieux nemen. Ze hebben immers een heel grote verantwoordelijkheid. We moeten er dan ook voor zorgen dat ze zich kunnen organiseren en moderniseren om te bewijzen dat ze goed werk leveren.

We weten dat sommige polders en wateringen nu in zak en as zitten. Ik ben het ermee eens dat grondig moet worden bekeken hoe de inspraak kan worden georganiseerd. Bepaalde polders zijn echter structureel vastgevoet. Ze kunnen zich niet professioneel opstellen omdat ze rekening moeten houden met bepaalde regelgevingen.

De heer Patrick Lachaert: Ik blijf er wel bij dat door de verandering van de invulling van het gebied van de polders, niet enkel de landbouw in rekening moet worden gebracht. In veel polders zijn er ook grote stukken woon- of industriezones. De vraag is of de polder daar nog zorg voor moet dragen. De polders worden nu aangesproken over iets dat ze niet meer aankunnen. Polders hebben soms maar één of twee werknemers en een dijkgraaf, die vrijwillig dat werk doet. Ze krijgen echter wel alle kritiek.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: De zaak is heel genuanceerd. De enen focussen op de goede voorbeelden en de anderen op de minder goede.

Mijnheer Martens, als blijkt dat reglementeringen flagrant met voeten worden getreden, dan moet daartegen opgetreden worden. Ik heb gezegd dat ik een aantal fusies positief heb beoordeeld. Als ze het doel dienen, namelijk zorgen voor een betere afstemming, dan lijkt me dat een goede zaak. Een afschaffing kan dat ook zijn.

Er werd over dit specifieke punt in het dossier nog geen beslissing genomen. Ik ga er nu dus niet op in.

Ik heb niet om de suggestie om mensen die op een vierde verdieping wonen uit te sluiten, heen gefietst. Ik heb gezegd dat het me logisch lijkt dat zij die het watersysteem bezwaren, ook bijdragen. Wat de modaliteiten zullen zijn, kan ik nog niet zeggen, want de beslissing daarover moet nog genomen worden.

Als we bovendien het lokaal waterbeheer willen versterken of opteren voor het uitvoeren van het ene door het andere, dan zitten we ook met de vele acties in de deelbekkenbeheerplannen. Een heel pak van die acties hebben precies betrekking op het stedelijke gebied. Natuurlijk kunnen we ons afvragen of ze betrekking hebben op de zesde verdieping van een appartementsgebouw, maar laten we dit eens uitklaren.

Er zijn situaties denkbaar, maar we moeten wel een onderscheid maken. Willen we echt per individu bekijken wie bezwaart en dus ook betaalt, of gaan we voor een solidariserende gedachte? Ik wil eerst bekijken waar we uitkomen met het studiemateriaal. Het principe dat wie bezwaart, ook betaalt, lijkt eenvoudig, maar ik heb al aangekondigd dat het opportuun lijkt om een fonds in het leven te roepen om een aantal projecten te realiseren.

Ik noteer uw suggestie om wie er een beetje veraf staat, volledig uit te sluiten, maar ik kan u nog niet zeggen of ik erop zal ingaan. Er zijn immers ook tegenargumenten, bijvoorbeeld stedelijk of niet-stedelijk. We bezwaren allemaal en dus moeten we ook allemaal bijdragen. We moeten dit nog eens grondig bekijken.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Ik kan me wel iets voorstellen bij het principe dat wie bezwaart, betaalt, maar er is ook het principe dat wie betaalt, bepaalt. Als u de mensen in stedelijke kernen wilt laten bijdragen aan de waterpeilbeheersing, dan moeten ze ook inspraak krijgen in de structuur.

Volgens mij behoort het niet tot de taak van de polders en wateringen om de uitvoering van de deelbekkenbeheerplannen te controleren, ook voor wat betreft de aspecten die te maken hebben met de waterketen, de aanleg van riolering en de grachtensystemen.

Minister Hilde Crevits: Ik heb heel duidelijk gezegd dat het niet de bedoeling is om de bevoegdheden van de waterschappen of de waterketenbedrijven te wijzigen via het decreet.

De heer Bart Martens: Dat is duidelijk.

De voorzitter: Het incident is gesloten.